

Paul van Loon
GriezelWielen

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Inhoud

1. De schaduw van de zombie 4
2. Heksen naderen 7
3. Geen uitweg meer 10
4. De Kille Giller 14
5. Het hol van de vampier 19
6. Halloween is geen grap! 22
7. Wezens van de nacht 25
8. Gluiperds met gladde praatjes 30
9. Pas op voor verdwaalde geesten! 34
10. Een hulpeloze gedaante 38
11. Een wuivende hand 40
12. Best lastig 43
13. Wat gebeurt hier? 47
14. Zoiets mag je nooit zeggen! 52
15. Een onheilspellend gepiep 56
16. Een slaaprolstoeler 59
17. Ogen van superhelden 62
18. Een diepe zucht en een snik... 65
19. Heerlijk harig beest 68
20. Wie is dat? 72
21. 'Dit is nog maar het begin!' 74
22. Ik kan het niet alleen! 79
23. Een groot geheim... 83
24. Een loeiharde brul 86
25. De Wrekende Wind 88
26. Bezorgde monsters 92
27. Weerwolfjeuk 96

28. Een groot gevleugeld beest 98
29. Wegwezen hier! 102
30. Waarom staat zij zo stil? 105
31. Nu jij nog, weerwolf! 110
32. Een hels gekakel 112
33. Het zijn er zoveel! 116
34. Een akelige omhelzing 120
35. Een lange, magere heks 123
36. De nacht aan stukken 127
37. Wij zijn verloren! 132
38. Een wonder uit de nachthemel 136
39. 'En dat is jouw schuld!' 140
40. Een waardeloze vader! 143
41. Een slangachtige arm 146
42. Woede en wanhoop 150
43. De grootste held 153
44. Bent u al wakker? 156
45. Griezelwielen 159

Paul van Loon over *GriezelWielen* 165

1 *De schaduw van de zombie*

‘Wrow!’

Hijgend rende Dolfje Weerwolfje door het Weerwolvenbos.

Hij keek over zijn schouder.

Links.

Rechts.

Schaduwen volgden hem als zwarte spoken.

Er zat iemand achter hem aan.

Hij keek om en zag een eng wezen met een bleek gezicht.

Zo wit als waspoeder.

Holle ogen.

Zwarte nagels.

Hij wankelde en wiebelde als een malle.

Maar hij bleef eindeloos doorlopen.

Een zombie!

Dit was vast een droom, een nachtmerrie...

Dolfje had een griezelboek gelezen.

Vlak voordat hij ging slapen.

Niet slim natuurlijk.

Timmie had hem nog gewaarschuwd.

‘Dit is een superspannend boek, Dolfje.

Lekker griezelen.

Het heet *De Griezelbus*.

En het is echt heel eng.

Moet je lezen!

Maar niet vlak voor je gaat slapen, Dolfje!’

Dat deed Dolfje toch, want het boek was zo spannend.
Hij las tot hij in slaap viel.
Daarna droomde hij het boek verder.
Over spoken en monsters...
En nu was het opeens echt.
Nu rende hij hier door het Weerwolvenbos.
Met een zombie achter zich aan...
Ha, ik ren toch harder dan zo'n trage zombie, dacht Dolfje.

TJAK!

Zijn voet haakte achter een boomwortel.

SMAK!

Dolfje viel voorover op de grond.

Modder op zijn neus.

Een spin rende over zijn hoofd met kriebelpoten.

Over de rand van zijn bril kroop een worm.

Dolfje keek op.

Een hand greep zijn nek en tilde hem hoog op.

Dolfje zag de volle maan en de schaduw van de zombie.

'Wrow.

Laat los, zombie!'

Hij spartelde met handen en voeten.

Hij schudde zijn kop.

De zombie grijnsde.

Zijn ogen waren hol en zwart als drop.

Zijn tanden waren gele stompjes.

Hij mompelde iets.

Hij gromde iets.

Bijna onverstaanbaar gemurmel, maar Dolfje

begreep zijn akelige woorden toch.

'Hm!

Lekker happie...'

De zombie sperde zijn mond open...

2 *Heksen naderen*

‘Wrow!’

Dolfje sloeg met zijn klauwen om zich heen.

De zombie sperde zijn mond steeds verder open.

Dolfje zag zijn tanden die op grafstenen leken.

Hij kneep zijn ogen dicht achter zijn brilletje.

Hij voelde de hand van de zombie om zijn keel.

Toen deed hij zijn ogen open.

Wacht eens! dacht hij.

Ik laat me niet zomaar grijpen door zo’n zombie!

Ik ben niet Dolfje het jongetje...

Ik ben een weerwolf!

‘WROW!’

Dolfje opende zijn mond.

Hij hapte in de hand van de zombie.

‘Huh?’ zei de zombie.

‘Wat doe je nou, happie?’

Hij liet Dolfje los.

Dolfje viel op de grond tussen de grote voeten van de zombie.

Verbaasd keek de zombie naar zijn hand.

Er zaten gaatjes in van Dolfjes tanden.

De zombie lachte droevig en schudde zijn zombiehoofd.

Blijkbaar voelde hij niets.

Hij boog voorover en wilde Dolfje weer grijpen.

Dolfje aarzelde echter niet.

‘WROW!’

Met twee klauwen gaf hij de zombie een harde duw.
De zombie wankelde.
Hij helde achterover met een verbaasde blik op zijn gezicht.
Steeds verder.
Hij zwaaide met zijn armen, wapperde met zijn handen.
Toen viel hij om met een dreun, als een omgehakte boom.
Takjes braken, bladeren dwarrelden, zand stoof op.
Dolfje hijgde zwaar.
'Wrow!
Denk maar niet dat je mij zomaar kunt pakken, zombie.
Ik ben geen weerloos jongetje.
Ik ben Dolfje.
Dolfje Weerwolfje!
AWOE-OE!
Zo snel als hij kon rende Dolfje weg.
Hij verdween tussen de donkere bomen van het Weerwolvenbos.
Hij rende over hobbelige paadjes.
Hij sprong over boomwortels en rende kriskras tussen bomen door.
Boven zijn hoofd spreidden takken zich voor de volle maan als kromme vingers.
De nacht was zwart en de wind loeide hard.

Maar Dolfje rende verder zonder op de nacht en de wind te letten.

Bladeren ritselden en takken kraakten.

Toen dook van achter een boom opeens een gedaante op met gaten als ogen.

Hij krijste en gilde.

Dolfje verstijfde.

Uit een spleet in een dikke boom glipte een gierende grijze geest tevoorschijn.

Hij lachte met een holle stem, die als een vlijmscherpe zaag door de nacht sneed.

Dolfje drukte zijn klauwen tegen zijn oren.

Een geraamte met ratelende botten kwam tevoorschijn van achter een struik.

En hoog in de lucht naderden heksen op bezemstelen...

3 *Geen uitweg meer*

Dolfje keek omhoog.

De lucht wemelde van heksen en vleermuizen.

Ze fladderden voor de volle maan.

‘Wrow!

Dit is geen droom, dit is echt!

Was Timmie maar hier...’

Hij kromp ineem en vouwde zijn armen over zijn harige kop.

Geesten, heksen en andere woeste gedaantes kwamen van alle kanten op hem af.

Donkere schaduwen maakten zich los uit de takken en kropen dichterbij.

‘Wat is dit voor een griezelnacht?’ hijgde Dolfje.

‘Ik lag gewoon rustig van enge dingen te dromen in mijn bed!

En nu ben ik opeens hier.

Omringd door geesten, geraamten en ander gespuis!

Ik wil naar huis!’

Hij zag geen uitweg meer.

De volle maan scheen tussen de takken door en lachte vals met scherpe tanden...

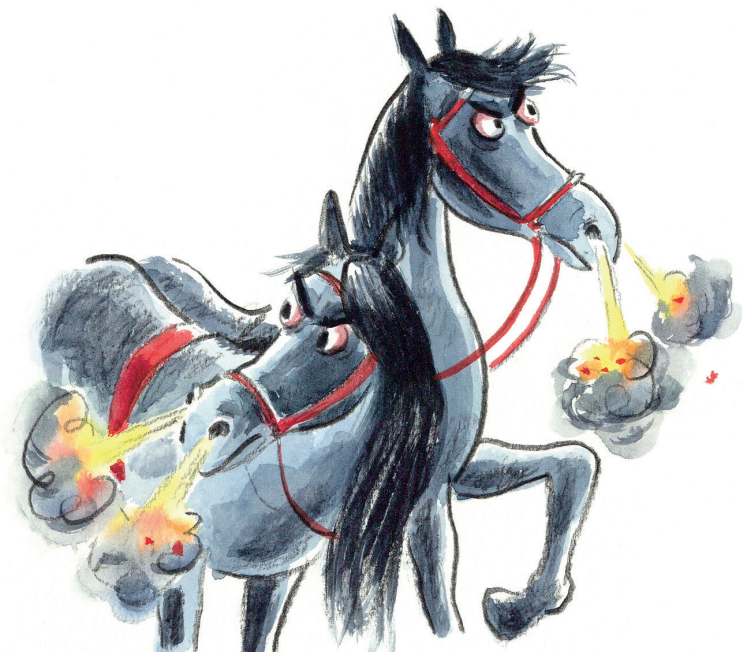
Toen was er een lichtflits.

Wielen van vuur draaiden, lekten vlammen.

Vonken spatten in het rond.

Een donkere gedaante in een vlammende koets rolde vanuit het duister tevoorschijn.

Twee zwarte paarden met vuurrode ogen trokken
het rijtuig voort.
Een zweep flitste door de nacht en toverde
bliksemschichten in het duister.
De klap van de zweep klonk als een gil.
De maan kroop jammerend weg achter de wolken.
Met vlamrende wielen kwam de koets tot
stilstand.
De paarden hinnikten en de zweep knalde.
Opeens was het doodstil.
Verbaasd keek Dolfje om zich heen.
Het gefluister van de geesten was opgehouden.
Het gerammel van de geraamten was gestopt.
Geen gegil van heksen meer.
Het leek of de nacht zijn adem inhield.
Alle enge wezens waren verdwenen als
weggewaaide sneeuwvlokken.

Er klonk alleen een zacht gebries van de zwarte paarden.

Dolfje keek naar de koets die daar stond te deinen op zijn vurige wielen.

De paarden schraapten met hun hoeven over de grond.

Brandende rookwolkjes spoten uit hun neusgaten.

Op de bok zat een gedaante in een donkere mantel.

Langzaam kwam hij overeind.

Dolfje zag glanzende kaplaarzen, een riem met een grote zilveren gesp en kleren van zwart leer en fluweel.

Het gezicht was verborgen onder een wijde kap.

Dolfje zag alleen glinsterende ogen.

‘Wrow.

Dank u wel,’ gromde Dolfje.

‘U hebt mij gered van die... monsters!

U hebt ze allemaal weggejaagd.’

‘Allemaal?’ zei de gedaante.

Zijn stem klonk diep en donker als de nacht.

Hij liet zijn zweep knallen.

Vonken knetterden als vallende sterren.

Toen wees hij naar Dolfje.

Aan zijn vinger glinsterde een gouden ring met
een oog.

Dat oog bewoog!

Het keek van links naar rechts.

‘Bijna allemaal.

Behalve jou, weerwolf.

Maar nu ben jij aan de beurt...’

4 *De Kille Giller*

Dolfje deinsde terug.

‘Wrow!

Ik?

Maar ik ben Dolfje...’

‘Jij bent een weerwolf!

Dus ik moet jou uitroeien, net als alle andere monsters.’

‘Maar ik ben toch geen monster...

Wie... wie bent u?’

De man lachte kort.

‘Ik ben Ginder Geestenjager!’

Hij stond wijdbeens op de koets en liet zijn vlamme zweep knallen.

‘En dit is de *Kille Giller!*’

De zweep gilde.

Vonken spetterden in het rond.

Dolfje vroeg niets meer, maar stoof weg, zo hard als hij kon.

Hij rende dwars door struiken, over heuveltjes en modderige paadjes.

Overall volgde het ronde oog van de volle maan hem.

Steeds hoorde hij de ratelende wielen.

Ook klonk telkens het knallen van de *Kille Giller*.

Dolfje rende en hijgde, zoals hij nog nooit gehijgd had.

Was Timmie maar hier! dacht hij weer.

Hij zou wel weten wat ik moest doen!
Het gebries van de zwarte paarden klonk steeds dichterbij.
Dolfje hoorde het geroffel van hun hoeven.
Hij greep met zijn klauwen naar zijn kop.
Waar moet ik nu heen?
De wielen van de koets ratelden.
Hoe kom ik uit deze nachtmerrie? dacht Dolfje.
Hij rende over een heuvel, sprong omlaag en landde met twee poten in een struik.
'Auw! Doorns!'
Hinkend sprong hij uit de struik en trok de fijne naaldjes uit zijn poten.
Vlug keek hij links, daarna rechts.
Zijn brilletje vloog van zijn kop en opeens zag alles er wazig uit.

Paardenhoeven roffelden op de aarde en waren nu heel dichtbij...
Dolfje liet zich op zijn knieën vallen.
Hij graaide zoekend met zijn klauwen over de grond.

'Wrow!
Mijn bril!
Waar is mijn bril?'
De zweep knalde.
'Pssst, hierheen,' siste een stem.
'Snel!'
Dolfje keek opzij.
Onder een paar dikke boomwortels was een holte
en daar glinsterden ogen.
Een spierwitte hand kwam tevoorschijn en reikte
naar hem.

Alles zag er vaag en schemerig uit.
'Vlug, hierheen!'
Even aarzelde Dolfje.
Het gebries van paarden klonk als een wilde
stormwind.
In het maanlicht gleeed de schaduw van de koets

reusachtig groot omlaag over de heuvel.
Snel pakte Dolfje de bleke hand beet.
Hij kroop weg tussen de boomwortels en glipte in
de holte daaronder.
Hij viel en landde in een aardedonkere ruimte.
Het volgende moment daverden de koets en de
paarden voorbij.
Gelukkig, ze gaan verder! dacht Dolfje.
Maar opeens stopte het geratel van de wielen.
De paardenhoeven hielden stil, precies boven de
holte waaronder Dolfje zat.
'Ssst!' siste de stem naast hem.
Dolfje zag niets in het duister.
Hij miste zijn brilletje.
'Wrow, ik...'
'Stil!'
Dolfje hield zijn adem in.
Boven zijn hoofd klonk het geluid van voetstappen.
En er klonk gesnuif.
Alsof iemand probeerde te ruiken waar hij was.
Een snuiver, die weerwolven en andere wezens kon
opsporen.
Dolfje keek omhoog.
Licht van de volle maan sijpelde tussen de
boomwortels door.
In dat licht verscheen de donkere gestalte van
Ginder Geestenjager.
Een wazige schaduw met lange mantel en kap
knielde neer.

Opnieuw hoorde Dolfje hem snuiven.
Dolfje bewoog niet.
Hij durfde niet.
De schaduwman boog zich over de boomwortels.
Hij snoof heel diep...
Toen stak hij zijn hand in de holte.
Dolfje zag de glans van de gouden ring.
Hij deinsde terug, botste tegen de gedaante naast
zich.
'Ssst,' fluisterde die opnieuw.
Twee handen zetten zijn bril op zijn neus.
Opeens zag Dolfje alles heel helder.
Een manestraal viel precies tussen de
boomwortels.
'Wat...'
Hij keek in een bleek gezicht met messcherpe
hoektanden.
'Valentijn!' stamelde Dolfje.
'Valentijn de vampier...'

